

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Стара Загора, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Й. Георгиев

Членове: Спасена В. Драготинова
Цветислава Ив. Стайкова

при участието на секретаря М. Ж. Т.
в присъствието на прокурора Г. В.
като разглежда докладваното от Цветислава Ив. Стайкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235500601363 по описа за 2023 година

Производство по реда на глава XXI НПК.

С Присъда № 36 от 07.03.2023 г., постановена по НОХД № 20215530203241 по описа на Районен съд – Стара Загора за 2021 г., подсъдимият **К. Х. /*****/** е признат за **ВИНОВЕН** в това, че на 08.05.2020 г. в гр. Стара Загора, нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората и във връзка с усложняваща се епидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID-19 на територията на страната, след като е бил поставен под карантина като лице по т. II, 1 от Заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, с предписание за поставяне под карантина изх. № 1804/27.04.2020 г. на Столична регионална здравна инспекция, не изпълнил задължението си да пребивава на адреса на който е бил поставен под карантина в посочения в предписанието 14-дневен срок, считано от 27.04.2020 г. - гр. *****, ул. „*****, като деянието е извършено по време на глобална пандемия от COVID-19 и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи - обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. върху цялата територия на Република България, считано от 13.03.2020 г. и продължено до 13.04.2020 г., обн. в ДВ бр.22 /извънреден/ от 13.03.2020 г. и продължено до 13.05.2020 г. с решение на Народното събрание от 03.04.2020 г. обн. в ДВ бр.33 от 07.04.2020 г. – престъпление по **чл. 355**,

ал. 2, вр. с ал. 1 от НК за което му е наложено наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ТРИ МЕСЕЦА, изпълнението на което е отложено на осн. чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, и ГЛОБА в размер на 10 000 /ДЕСЕТ ХИЛЯДИ/ ЛЕВА, като на осн. чл. 304 НПК е ОПРАВДАВАН по първоначалното обвинение да е извършил деянието и в периода от 28.04.2020 г. до 07.05.2020 г.

В тежест на подсъдимия са възложени и направените по делото разноси в размер на 116,28 лв.

Срещу така постановения съдебен акт е постъпила жалба от защитника на подсъдимия **К. Х. /*****/** – адв. П. С. Д. – от АК – Стара Загора. В жалбата се твърди неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, както и допуснати нарушения на процесуалните правила. Иска се отмяната на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели или експерти, както и ангажирането на нови писмени или веществени доказателства.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция **представителят на ОП – Стара Загора** счита, че постановената присъда е правилна, обоснована и законосъобразна, поради което моли съда да я потвърди.

Защитникът на подсъдимия – адв. Д., намира първоинстанционната присъда за неправилна, незаконосъобразна и необоснована. Излага съображения за това, че в мотивите е извършен несъответстващ на събраните доказателства анализ и превратно тълкуване на установените факти и обстоятелства. Приема за недоказано обстоятелството, че предписанието за поставяне под карантина е връчено на подсъдимия на разбираем за него език, нито, че са били разяснени правата и задълженията му по него. Оспорва и знанието на подсъдимия за срока на карантината. Счита, че в мотивите си съдът не е направил задълбочен анализ на посоченото в тях писмено обяснение от 08.05.2020 г., нито е даден отговор на възраженията за незаконосъобразност на заповедта, въз основа на която подсъдимият е поставен под карантина и на искането на прокуратурата за приложение на чл. 55 от НК при определяне на наказанието. В заключение счита, че липсват преки доказателства, които да обосноват виновността на подсъдимия в извършването на инкриминираното деяние, а дори и да се приеме, че формално има такова, то са налице предпоставките за приложението на чл. 9, ал. 2 от НК. Моли съда да отмени обжалваната присъда и да постанови нова, с която да оправдае изцяло подсъдимия по повдигнатото обвинение.

Подсъдимият Х., в лична защита, поддържа казаното от адвоката си. В предоставеното му право на **последна дума** заявява, че на летището е имало малко психологически натиск от служителите и се счита за невиновен.

Старозагорски окръжен съд, след като обсъди доводите в жалбите, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл.314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната

присъда, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е положил необходимите усилия за изясняване на обективната истина по делото, като е направил своите доказателствени изводи въз основа на всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Въззивният съд, след като подложи на анализ доказателствената съвкупност, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени съществено различни изводи относно фактите по делото, поради което приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият К. Х. /*****/ е роден на ***** г. в гр. *****, с ***** гражданство, женен, неосъждан, със средно образование, собственик и управител на *****, с ЛНЧ: *****. Същият е със статут на продължително пребиваващ в Република България с регистриран адрес в Република България - гр. ***** като често напускал пределите на страната и се завръщал.

В края на 2019 г. в Китай бил идентифициран нов вид коронавирус, наречен SARS-CoV-2, причиняващ заболяване, наречено COVID-19, което се разпространявало бързо и не се повлиявало от познатите методи за лечение. На 11.03.2020 г. на пресконференция в гр. Женева, Швейцария директорът на Световната здравна организация (СЗО) Тедрос Гебрейсус обявил епидемията от COVID-19 за пандемия, поради регистрирани случаи на заразени с новия щам на коронавируса в 114 държави.

На 13.03.2020 г. във връзка с разпространение на епидемия от корона вирус (COVID-19) на територията на Република България било обявено извънредно положение на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България по предложение на Министерски съвет, с Решение с дата 13.03.2020 г. на 44-то Народно събрание, обн. ДВ, бр. 22/13.03.2020 г. На 03.04.2020 г. срокът на извънредното положение бил удължен до 13.05.2020 г. с решение на Народното събрание от 03.04.2020 г., обнародвано в ДВ бр.33 от 07.04.2020 г.

По повод усложняваща се епидемична обстановка в международен план министърът на здравеопазването, на основание чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) и чл. 29 от Наредба № 21 от 2005 г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразените болести, издал Заповед № РД-01-130/17.03.2020 г., с която въвел противоепидемични мерки, част от които било поставянето под карантина на всички лица, които влизат на територията на Република България, за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава с предписание по образец на органите на граничния здравен контрол. Тази заповед била отменена с приемането на Заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, в разд. II, т. 1. от която се предвиждала идентична с посочената противоепидемична мярка, а именно поставяне под карантина за срок от 14 дни на всички лица, влизащи на територията на Република България. В разд. II, т. 8. от заповедта било предвидено задължение на всички лица, поставени под карантина да не напускат домовете си или мястото на настаняване, в което са посочили, че ще

пребивават за посочения в предписанието срок.

На 27.04.2020 г. около 20:00 ч. подсъдимият К. Х. се завърнал в България, като пристигнал на Летище София с пътнически полет на „Уизеър“ от Айндховен, Кралство Нидерландия. Подсъдимият попълнил формуляр за събиране на данни на пристигнали пътници от зони с разпространение на COVID - 19, в който формуляр (на л. 48 и л. 99, том 1 от ДП - копия) посочил, като постоянен адрес /permanent address/ ***** а след уточнение свидетелката И. дописала на кирилица **** Този адрес подсъдимият К. Х. ползвал за офис на дружеството си - *****, а в действителност живеел на адрес в гр. *****

На подсъдимия К. Х. било издадено и връчено срещу подпис и предписание за поставяне под карантина изх. № 1804/27.04.2020 г. на Столичната Регионална здравна инспекция /РЗИ/, в което като адрес за поставяне под карантина бил посочен този, находящ се в гр. ***** - адресът на неговото дружество, защото същият бил вписан в издаденият му български документи за самоличност - удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС с № ***** В предписанието било посочено, че К. Х. се поставя под карантина на посочения адрес за срок от 14 дни с начална дата 27.04.2020 г., като било определено и време от 5 часа за придвижване до адреса на карантиниране /с оглед часа на пристигане на Летище София, този срок за придвижване до адреса изтичал в ранните часове на 28.04.2020 г./. Предписанието му било връчено лично от свидетелката Я.К.И.- инспектор от Столична РЗИ, която по това време била разпределена да извършва граничен здравен контрол на пристигащите на Летище „София“, Терминал-1, салон „Пристигане“.

След връчване на предписанието, на подсъдимият К. Х. било обяснено на английски език за всички мерки, които следва да спазва, а именно да се прибере на адреса, който е посочил в предписанието и да не го напуска 14 дни от деня, в който се е прибрал. Обърнато му било внимание и за наказателната отговорност, която носел при неизпълнение на предписанието, като подсъдимият се подписал за декларатор пред свидетелката И..

Срокът на поставянето под карантина бил до 10.05.2020 г., включително.

След напускане на летището подсъдимият К. Х. се прибрал в гр. Стара Загора, но не на адреса, посочен в предписанието, а на адреса на ул. ***** Същият ден се обадил по телефона на свидетеля Б.М.М. - служител в ***** и му обяснил, че трябва да остане под карантина и в продължение на 14 дни да стои на адреса на ул. ***** Поради това и свидетелят М. посещавал няколко пъти подсъдимия на адреса на ул. ***** като му носил и продукти.

Преди да изтече срокът на наложената карантина, на 08.05.2020 г. сутринта подсъдимият К. Х. напуснал адреса си в гр. Стара Загора и тръгнал към Аерогара - София, тъй като имал закупен билет за пътнически полет W 64325 за Кралство Нидерландия, гр. Айндховен от Летище София, излитащ на 08.05.2020 г. в 13:30 часа.

На 08.05.2020 г., около 12:30 ч. свидетелката Р.Р. - ***** извършвала

проверка на документите за самоличност на пътниците, желаещи да заминат от Аерогара София с пътнически полет W 64325 за гр. Айндховен, Кралство Нидерландия, сред които бил и подсъдимият К. Х.. Свидетелката Р. установила от справка в система АИС-ГК, че К. Х. е пристигнал в Република България на 27.04.2020 г. на Аерогара - София. След като подсъдимият потвърдил това, свидетелката му поискала предписанието за поставяне под карантина, но той не го представил. От справка в информационните масиви на МВР - приложение за COVID-19, свидетелката Р. установила, че подсъдимият К. Х. в действителност е бил поставен под карантина с начална дата от 27.04.2020 г. до 10.05.2020 г. включително, на адрес гр. ***** Поради това подсъдимият К. Х. не бил допуснат до полета, като за случая бил уведомен свидетелят В.С.А. - **** Впоследствие подсъдимият бил предаден на оперативен служител на ГПУ-София - свидетелката П.П. и било започнато досъдебно производство.

На 08.05.2020 г., около 20:10 часа свидетелят М. Г. - **** извършил заедно с колегата си К.Д. проверка на адреса на карантиниране на подсъдимия в гр. ***** но полицейските служители не намерили подсъдимия там. Няколко дни по-късно била извършена проверка и от свидетелите Х.Р.С. и Т.А.П., при която подсъдимият К. Х. бил установен на адрес: гр. *****

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събраните в хода на съдебното следствие пред първата инстанция гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, както следва: показанията на свидетелите Р.Т. Р. (вкл. и прочетените от ДП на осн. чл. 281, ал. 4 вр. чл. ал. 1, т. 2 от НПК), Я.К.И. (вкл. и прочетените от ДП на осн. чл. 281, ал. 4 вр. чл. ал. 1, т. 1 от НПК), М. К.Г. (вкл. и прочетените от ДП на осн. чл. 281, ал. 4 вр. чл. ал. 1, т. 1 и 2 от НПК), Б.М.М. (вкл. и частично прочетените от ДП на осн. чл. 281, ал. 4 вр. чл. ал. 1, т. 1 от НПК), В.С.А. (вкл. и прочетените от ДП на осн. чл. 281, ал. 4 вр. чл. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК), П.Р.П.-И. (вкл. и прочетените от ДП на осн. чл. 281, ал. 4 вр. чл. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК), Л.П.П., К.Д.Д., Х.Р.С. и Т.А.П.; писмените доказателства: формуляр на обществено здравеопазване за търсене на пътници, предписание за поставяне под карантина с изх. № 1804/27.04.2020 г. на Столична РЗИ, с вх. № COV-22-27269/28.04.2020 г. от регистъра за COVID-19, копия от паспорта и разрешението за пребиваване в Република България на К. Х., справка за пътуване на лице - чужд гражданин - К. Х. за периода от 01.01.2020 г. до 11.05.2020 г., извлечение от търговския регистър за име „К. Х.“, извлечение от търговския регистър за ***** към 03.12.2019 г., справка в централна база КАТ за ПС настояща собственост на К. Х. от 11.05.2020 г., справка от служба по вписванията – Стара Загора за К. Х., декларация за семейно и материално положение и имотно състояние на К. Х., справка от ГИС на МВР - COVID-19 - приложение за проверка на лица, отпаднали от карантина, копие на бордна карта за полет № W6 4325 за Айндховен, справка за пътуване в АИС - ГК на лицето К. Х., заповед № 81213-256/02.03.2020 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 81213-289/12.03.2020 г. на министъра на вътрешните работи и заповед АП № 26/16.03.2020 г. на и.ф. административен ръководител - апелативен прокурор на Апелативна прокуратура – Пловдив, справките за

съдимост на подсъдимия и др.

Спазвайки принципа за преценка достоверността на доказателствата, съставът на РС - Стара Загора, постановил атакувания съдебен акт, е коментирал достатъчно задълбочено и прецизно целия доказателствен материал по делото, съпоставяйки го. В съответствие с разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК, в мотивите към присъдата подробно са посочени установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Противно на възраженията на защитника, не са нарушени онези правила, регламентиращи дейността на съда по събиране и проверка на доказателствата и доказателствените средства, въз основа на които първостепенният съд е формирал вътрешното си убеждение. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват /р. 372/01.10.2012 г. по н.д. № 1158/2012 г., ВКС, Н.К., III Н.О/.

По делото липсва спор относно съществуването на пандемия от COVID-19, усложненото състояние на епидемичната обстановка към процесната дата, както и за обявеното в Република България извънредно положение в периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. Не се възражава и че подсъдимият К. Х. не владее български език, че е пристигнал на територията на страната на 27.04.2020 г., че е бил поставен под карантина за срок от 14 дни до 10.05.2020 г., както и че направил опит да отпътува на 08.05.2020 г. За тези обстоятелства събраните по делото писмени доказателства и показанията на разпитаните свидетели са еднопосочни, последователни, непротиворечиви и не се оспорват от защитата поради което въззивният състав не намира за необходимо подробното им обсъждане.

Основното оспорвано от защитата обстоятелство касае възможността на подсъдимия да разбира английски език, съответно дали е бил наясно със срока, за който е бил поставен под карантина.

В отговор на изложените от защитника възражения, въззивният състав намира за неоснователни релевираните както във въззивната жалба, така и в пледоарията на защитника твърдения за необоснованост и незаконосъобразност на присъдата на районния съд. Не могат да бъдат споделени доводите, че на подсъдимия не са били дадени ясни и разбираеми за него указания относно срока на принудителна изолация, нито че вътрешното убеждение на първоинстанционния съд почива на предположения. Първостепенният съд, в съответствие с изискванията на доказателственото право, е подложил на задълбочена оценка показанията на свидетелите, съпоставяйки ги с приложените писмени доказателства, и обосновава е приел че от същите се изясняват фактите, релевантни към знанието на подсъдимия за периода на принудителната му изолация.

Правилно в основата на фактическите си изводи за възможността на подсъдимия да общува на английски език, първата инстанция е поставила заявеното от свидетелите Р., И., Д. и П.-И., които са еднопосочни, логични,

непротиворечиви и намиращи подкрепа в останалия доказателствен материал. Въззивният съд намира за логична и лесно обяснима с оглед изпълняваните от полицейските инспектори на летището служебни задължения, липсата на спомен относно конкретно извършените на подсъдимия проверки, поради което, подобно на първия, се довери на заявеното от тях в по-ранен етап на производството. Всеки от свидетелите И., Д. и П.-И. потвърждава, че владее английски език в различна степен, което му позволява да общува с пътниците, като при наличие на затруднения в комуникацията се търси съдействие от служител с по-високо ниво на владееене на езика. И тримата потвърждават, че са съставили предявените им в хода на съдебното следствие документи, свързани с извършените на подсъдимия проверки, като са категорични, че са общували с чуждия гражданин на английски език. Заявеното от тях за реда на осъществяване на проверките се потвърждава от описаното от свидетелката Р. поведение при установяване на лице, което не владее български език, поради което за този съдебен състав не възниква съмнение в достоверността на изнесените от тях факти, отразяващи преките им възприятия.

Тук е моментът да бъде обсъдено възражението на защитата, касаещо приложеното като писмено доказателство „писмено обяснение от 08.05.2020 г.“ на л. 131 от ДП. Предвид направените разяснения за начина на извършване на проверките на „първа“ и „втора“ линия заявеното от свидетеля А., че при проверката той е извършвал устен превод, а колегата му П.-И. е записвала изявленията, на които разпознава почерка и подписа си, въззивният състав приема, че действително такъв документ с превод е бил съставен от служителите на летището. Доколкото обаче даденото от лицето обяснение представлява гласно доказателствено средство, което не е събрано по реда и правилата на НПК, правилно районният съд не е ценил съдържанието му и го е ползвал единствено за проверка достоверността на гласните доказателствени средства, съдържащи се в показанията на свидетелите А. и П.-И., относно езика, на който е бил проведен разговора с подсъдимия.

Изводите на двете съдебни инстанции за това, че подсъдимият е владееел в някаква степен английски език се потвърждават и от показанията на свидетеля Д., които съдът прецени като обективни, последователни и кореспондиращи с останалия събран и проверен доказателствен материал по делото. Въпреки че възприятията му са придобити по време на рутинно посещение на адрес, този свидетел има ясно съхранен спомен за проведения с К. Х. телефонен разговор, като дава и логично обяснения за причината за това – друг път не му се е налагало да говори на английски език. Поради това не са налице основания за съмнение и относно това, че именно двете присъстващи на проверявания адрес лица са му съобщили, че освен турски подсъдимият може да говори и английски език.

При анализа на показанията на свидетеля М. основателно районният съд е съобразил съществуващите вътрешни противоречия и отношенията му с подсъдимия, обуславящи възможната му заинтересованост от изхода на делото, и, противно на твърденията на защитата, е изложила подробни съображения да се довери на заявеното от свидетеля в досъдебното производство. Подобно на районния съд, настоящият състав намира

показанията на свидетеля М., дадени в хода на съдебното следствие за хаотични и съдържащи взаимноизключващи се твърдения по отношение на знанието на подсъдимия за срока на карантината. Освен това описаните от свидетеля в съдебно заседание причини подсъдимият да тръгне по-рано имат характер по-скоро на предположения и опит свидетеля да обясни поведението на работодателя си, отколкото на факти за реално възприети от него събития. От друга страна заявеното от Б. М. при първоначалния му разпит, че подсъдимият му е казал по телефона че „трябва да търпи карантина в продължение на 14 дни“ и му е посочил адреса, на който ще пребивава е логично и кореспондира с приложената справка за пътуване на лице – чужд гражданин /л. 31 от ДП/, видно от която след обявяването на осн. чл. 84, т. 12 от КРБ на извънредно положение на 13.02.2020 г. до инкриминираната дата К. Х. многократно е преминавал границите на страната, поради което е бил наясно с наличието на действащи противоепидемични мерки. В допълнение изписаният с арабски цифри в предписанието период /14-дневен/, преценен в съвкупност с поведението на К. Х. по време на целия му престой в гр. Стара Загора – принудителна изолация на домашния му адрес и ограничаване на социалните му контакти, сочат еднозначно на това, че подсъдимият е знаел какво е дължимото му поведение и за какъв срок. Всички тези факти са правилно установени от районния съд и са подробно обсъдени в мотивите към присъдата, където се съдържа и отговор на релевираните от защитата възражения.

Съдът се довери на показанията на свидетелката П. за това, че в работата си е общувала с подсъдимия на турски език и когато се е налагало при срещи е превеждала на английски, тъй като съответстват изцяло на останалите доказателства по делото и са логични, предвид нивото на владее на английски от П. и упражняваната от подсъдимия дейност. По отношение на обстоятелството до каква степен последният владее английски език обаче съдът съобрази направеното от свидетелката признание, че не се е опитвала да говори с него на английски, поради което обективно няма как да придобие преки впечатления за възможността му да общува в елементарни житейски ситуации. Доколкото свидетелят М. също заявява, че е говорил с подсъдимия на турски език и не го е чувал да използва английски, от неговите показания също не може да бъде направен извод за това обстоятелство. От друга страна, от показанията на свидетелите полицейски и гранични служители се установи, че независимо един от друг и по различно време са провели разговори с подсъдимия на английски, поради което този състав не намира, че показанията на свидетелите М. и П. са от естество да разколебаят изводите на първата инстанция за това, че К. Х. в достатъчна степен е разбирал английски език, за да е наясно със срока на карантината.

Въззивният съд се довери и на показанията на свидетелите М. Г., Х.С. и Т.П. като ги намира за непредубедени, незаинтересовани и добросъвестни.

Обосновано районният съд е кредитирал представените по делото писмени доказателства, които допринасят за изясняването на обективната истина. Изводите си за съдебното минало на подсъдимия настоящият състав направи въз основа на приложената по делото справка за съдимост.

Солидаризирайки се с правните изводи на районния съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивната инстанция намира от правна страна, че подсъдимият К. Х. е осъществил от обективна и от субективна страна съставите на престъплението по чл. 355, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

От обективна страна на 08.05.2020 г в гр. Стара Загора подсъдимият К. Х. нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората — т. II, т. 1 от Заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, издадена на основание чл. 63 от Закона за здравето, чл. 29 от Наредба № 21 от 2005 г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести и във връзка с усложняваща се епидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID-19 на територията на страната. С предписание за поставяне под карантина изх. № 1804/27.04.2020 г на Столична регионална здравна инспекция подсъдимият е бил поставен под карантина като лице по т. II, т. 1 от цитираната Заповед за 14 - дневен срок, считано от 27.04.2020 г. На 08.05.2020 г. подсъдимият К. Х. отишъл на Аерогара – София, откъдето направил опит да се качи на пътнически полет W 64325 от Летище София за Кралство Нидерландия, гр. Айндховен, като по този начин не изпълнил задължението си да пребивава на адреса на който е бил поставен под карантина.

Налице е и квалифициращият признак по ал. 2, тъй като деянието е извършено по време на глобална пандемия от COVID-19 обхванала и Република България, както и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи - обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. върху цялата територия на Република България, считано от 13.03.2020 г. и продължено до 13.05.2020 г. с решение на Народното събрание от 03.04.2020 г. /обн. в ДВ бр.33 от 07.04.2020 г./ във връзка с разпространяващата се епидемия от COVID-19.

Не биха могли да бъдат споделени възраженията на защитата за нищожност на посочените като запълващи бланкетната норма на чл. 355, ал. 1 НК нарушения на мерките по т. 1 от Заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, поради липсата на обнародване на последната в Държавен вестник. Районният съд е направил верни изводи, че посочената заповед има характер на общ, а не на нормативен административен акт, които изцяло се споделят от настоящия състав. Нормативните административни актове са проява на нормотворческата компетентност на административните органи и имат за цел детайлизиране на законовата уредба, в предвидените в закон случаи, и осигуряване на нейната адаптивност към урежданите обществени отношения. От друга страна общите административни актове имат еднократно правно действие, създават права и задължения или засягат права и свободи на неопределен брой лица, определяеми по видови белези, каквито характеристики притежава посочената заповед на министъра на здравеопазването. В случая, както правилно е отбелязала първата инстанция, е налице и официално тълкуване на законодателя относно характера на заповедта, което изключва всякакво съмнение относно вида ѝ. Правилата за поведение /мерките/, отразени в

заповедта на Министъра на здравеопазването не са правни норми, както се твърди от защитника, но от съществено значение в случая е обстоятелството, че именно нормативни актове са послужили за издаване на заповедите - Закон за здравето и Наредба № 21/2005 г., с оглед на което следва да се приеме, че тя съставлява годен титул за изпълнение от субектите, към които е насочена, на предвидените в нея мерки /в този смисъл и Р № 622/2004 г. по н. д. № 476/2003 г. на първо н. о. на ВКС/. При това положение не съществува пречка бланкетният състав на разпоредбата на чл. 355, ал. 2 НК да бъде запълнен с мерките, посочени в Заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването.

От субективна страна деянието е извършено виновно при условията на пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал че са обявени глобална пандемия от COVID-19, обхванала и Република България и извънредно положение, свързано със смъртни случаи, както и че е поставен под карантина за срок от 14 дни на посочения в предписанието адрес, предвиждал е, че с напускането на адреса нарушава наложените му мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората и е целял тяхното нарушаване.

Предвид признаването на подсъдимия за невиновен в това да е извършил деянието и в периода от 28.04.2020 г. до 07.05.2020 г., при инстанционното разглеждане на делото спрямо същия не може да се постанови друго, освен да се потвърди присъдата в тази част, тъй като съдът би нарушил забраната за влошаване на правното положение на подсъдимия, без наличието на съответен протест. За пълнота на изложението обаче въззивният състав изразява съгласие с мотивите на първостепенния за явна незначителност на обществената опасност на извършеното в този период и оправдаването на подсъдимия за тази част от обвинението.

Не могат обаче да бъдат споделени доводите на защитата, че по отношение на извършеното на 08.05.2020 г. деяние са налице предпоставки за приложение на чл. 9, ал. 2 от НК. В настоящия случай, както районният съд правилно е обсъдил при преценка за наличие на условия да се квалифицира деянието като малозначително, осъществено от подсъдимия деяние е създадо реална опасност за собственото му здраве, както и за здравето на всички пътници на летището и конкретния полет, същото е извършено в началото на пандемията, когато заболяването е протичало изключително тежко, а лечението е било затруднено от липсата на утвърдени медицински стандарти за провеждане на успешно лечение. Поради това конкретният случай не съставлява формално нарушение на въведени правила с ниска обществена опасност, а създава условия за засягане на здравословното състояние и живота както на подсъдимото лице, така и на трети лица предвид разрастващата се в национален и световен мащаб пандемия от COVID – 19.

Въззивният съд изразява съгласие с направената от първостепенният съд индивидуализация на наказанията, наложени на подсъдимия, като намира за неоснователно искането на защитата за приложение на чл. от 55 НК.

При индивидуализацията на наказанието първостепенният съд правилно

е съобразил високата степен на обществена опасност на деянието и ниската такава на подсъдимия. Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства са преценени чистото му съдебно минало, липсата на проявени симптоми на заболяване, обстоятелството, че през по-голямата част от времето е изпълнявал предписаните му мерки за изолация, както и че очевидно е планирал пътуването преди да бъде поставен под карантина. Въззивният съдебен състав, подобно на първия, не констатира наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства.

Независимо от липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства, съобразените от двете съдебни инстанции смекчаващи такива не са многобройни, нито някое от тях има характер на изключително такова, което да обоснове приложението на чл. 55, ал. 1 от НК. Поради това правилно, на основание чл. 54 от НК, районният съд е наложил на подсъдимия наказания в минималния предвиден в закона размер - „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца и глоба в размер на 10 000 лв., като настоящият състав също счита, че по този начин ще бъдат постигнати в най-пълна степен целите, предвидени в чл. 36 от НК.

При наличие на основанията за прилагане на чл. 66, ал. 1 от НК основателно изпълнението на така определеното наказание лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от три години, като въззивната инстанция споделя, че за постигане на целите на наказанието в конкретния случай не се налага ефективното му изтърпяване.

Законосъобразно, с оглед изхода на делото, направените по делото разноси са възложени на подсъдимия, а тези за преводач са оставени за сметка на прокуратурата и съда.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което намира, че същата следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 36 от 07.03.2023 г, постановена по НОХД № 3241/2021 г. по описа на Районен съд – Стара Загора.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____